

F-343
1962

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

ღელა

საქართველო, ტურთა ქვეყანა,
იღბზე, იღრთ შინგო,
და შერე ქართული, სწავლითა
სამსობდო კვახინყო!

№ 1 საბავშვო ჟურნალი საქართველოს საბავშვო ჟურნალთა
რედაქციის მიერ გამოცემული

იანვარი
1962

ქართველი პიონერები თაიგულავით სვდებიან ნ. ს. ხაუჩიძეს

საბჭოთა კავშირის ნორჩი პიონერის საზიარო დახმობა

მე, საბჭოთა კავშირის ნორჩი პიონერი, ჩემი ამხანაგების წინაშე საზიარო დახმობას ვიძლევი, რომ მსურვალედ შეეჯარება ჩემი საბჭოთა სამშობლო; ვიცნობ, ვისწავლი და ვიბრძობ ისე, როგორც გვიანდერმა დიდმა ლენინმა, როგორც გვასწავლის კომუნისტური პარტია.

სსკურია

თარგმანი
გიორგი მინაძე

რ ა კ მ ტ ა

პლ. ალუნიძე

ტირის ბიჭი ბუთხუზა,
ცრემლი ადგას თვალებზე:
— მეც რაკეტა მიყიდეთ,
რომ გავფრინდე მთვარებზე!

6. ბუზარაშვილი ნახატი მ. როინიძისა
ცივა. ქარი შუსუნებს. დიდი და ჰატარა ოთახში დუშელს მისჯდომია, მაგრამ ბესიკს სულაც არ აწუხებს სიცივე. აღაქდაქებული ლოკებით საჩხეში დგას და მუშაობს, ფიცარს ფიცარზე აკრავს. მისი ჩაქუნის სმა მოელ უბანს ასმიანებს.

— ბესიკ, მოდი, შევცივა, — უბანის დედა.

— სად არის სიცივე, მცხელა კიდევ! — ჰასუნობს ბესიკი და ისევ განაგრძობს ჩაქუნის კაკუნს.

— რას აკაკუნებ, ბიჭო? — შეესმინა ბესიკს მისი ბიძაშვილი ჰირველკლასელი ნანა.

1-2550

— მოდი, ნახე ერთი, რა ცივა გაუბაკეთე!

— არავინ დაგსმარებია? მარტო შენ გააკეთე?

— მე გავაკეთე, მამ! აი, სასკელორიც ჩავაბი. დაჯექი, ჩასჭიდე სელი და ის-რიალე, რამდენიც გინდა!

აქამდე წუნარად უსმენდა ნანა, მაგრამ როცა ბესიკმა თავმომწონედ ასწია ციგა, დაინახა შედ ორფად გამობმული სარეცხის თოკი. გოგონა გაკაპასებული ეძგურა:

— ვინ მოცცა, ეს სომ ჩემია!

— დედაქმენმა მოცცა, აივნის სვეტზე კკიდა.

— მოხსენი ჩქარა, მომეცი. ამაზე დედოფალს კაბებს ვუფნ სოლმე.

— ალე, ნეკზე არ მიკბინო, რალა დროს შენი დედოფალა, ასლა სკოლაში დადინარ, — სიცლით უთხრა ბესიკმა.

— ცხვირსახოცებს დაუფენ, მომეცი! — რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, ევაჯგურებოდა ნანა თოკს.

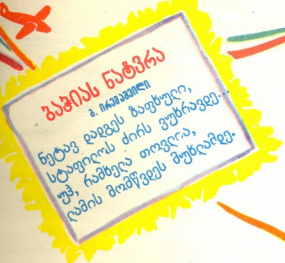
— სარეცხისთვის უჟანგველ მეთულს გავიბამ, ოღონდ ასლა ნუ მომახსნევივინებ ამ სასკელორს. მერე იცი, რა მაგრად ჩავაბი! — დაუჟუჯავა გოგონას ბესიკმა, მაგრამ ნანა მანც თავისას ვაიმახსოდა.

გაბრანდა ბესიკი, მოხსნა თოკი ციგას და ნანას ესროლა:

— აჰა, წაიდე, მაგრამ იცოდე, განანებ, ციგასზე არ დაესვამ!

ძალე დიდი თოვლი მოვიდა. განუწუვუკლიე ბარდნიდა. მთელი სოფლის გოგო-ბიჭები გარეთ გამოიძალნენ, რბილ თოვლში კოტრიალობდნენ და სოფლის დაღმართზე ციკებით სრიალებდნენ.

გაგიას ნატონა
 ა. ჩაპაიანი
 ნეტავ დადგეს ზაფხული,
 სტაფილოს ძირს ვუხრა ვეფ.
 უპ, რამხელა თოვლია,
 რამის მომწვეს მუხრამდე.

სკოლიდან მომავალი ნანა აღმართ-
 თან შენერდა. შეხედა მოციცაგვეებს და თვი-
 თონაც მოუნდა თოვლს სრიალი.
 უცბად ბესიკს მოჰკრა თვალი. ის თავის
 გაკეთებულ ციკასზე იჯდა და მისრია-
 ლებდა.

გოგონას აივანზე გადადგა და დაბრ-
 ცხენილად გასძახა ბესიკს:
 — ბესიკ, არ დაძვამ ციკასზე?
 — მოდი, მოდი! — აძახა ბესიკმა.
 ნანა მაძინე ვაკიჯა, ბესიკს უკან
 მიუჯდა და წელზე შემოხვია ხელები. ცა-
 გა ერთ წუთში დაეშვა დაბლა.
 სანამ არ მოსწეინდა ნანას, მანამდე ას-
 რიალა ციკით ბესიკმა.
 ნასიამოვნებმა გოგონამ წასვლისას
 უთხრა ბიძაშვილს:
 — ბესიკ, ჩემს თოკს მოგცემ და ის
 გამოაბი სახელურად!
 ბესიკმა ჩაიცინა:
 — არა მჭირდება, შენთვის შეინახე.
 მე უკეთესი სახელური ვიპოვე!
 ნანამ ციკას დახედა: ბესიკს მამამი-
 ნის ტუფის ძველი ქაშარი გამოეხა სა-
 ხელურად, უფრო გამძლე და მკარი.

საქარის ძაბა

ა. როზინაა ნახატი მ. სამსონიძის

იაცეკი სკოლაში ტრამპებით დადიოდა.
 გაჩერება ზედ სკოლისთან იცო, მაგრამ
 ტრამპეა სვლას რომ უკლებდა, იაცეკი ჩა-
 მოხტომას მაშინ ამჯობინებდა. ამის გამო
 რამდენიმეჯერ შეეშინებოდა უსიამოვნება.
 ერთხელ მიღიცივდა კი დაიჭირა და კლა-
 სის ხელმძღვანელთან მიიყვანა.
 — უფესოდ გინდა დარჩე? — მკაცრად ჰკი-
 თხა მასწავლებელმა.
 იაცეკი შეშინდა. რამდენიმე დღეს გა-
 ჩერებაზე წესიერად ჩამოდიოდა. მაგრამ მა-
 დე ისევ დაივიწყა გაფრთხილება.

სასწავლო წლის პირველ დღეს იაცეკი თავის უმცროს ძმასთან ერთად ტრამვით მიდიოდა სკოლისაკენ.

— იცოდე, შემდეგ გაჩერებაზე ჩახვად! — მიმართა მან ძმას.

— მე ჩავად? — გაიკვირვა ვიტეკმა, — მერე შენ?

მათ მახლობლად ვილაცა იგვა და იაცეკს მოერიდა ეთქვა: „მე უფრო ადრე ჩამოვხტებიო“. იცოდა, რომ მისი „სპორტი“ სატრამბაზო საქმე არ იყო. „მერე რა, — გული გაიკეთა მან, — როცა ჩამოვხტები, ვიტეკი ისედაც დამინახავს“.

მაგრამ უცბად თავში საშინელება აზრ-

მა გაუეცა: ვიტეკმაც რომ მიჰმადიოდა ტრამვადან ჩამოხტომა დაიწყოს? ხომ ხადისით ბაბავენ პატარები. ვითუ ვიტეკს ტრამვამ ფეხი გადასუქარა?.. ვაიმე, ვიტეკი და ...ინვადიდი?!

„არა, — გადაწყვიტა იაცეკმა, — უნდა მოვეშვა ტრამვიდან ხტომას, უმცროს ძმას ცუდი მაგალითი არ უნდა ვუჩვენო“.

ტრამვამ სვლას უკლა და იაცეკმაც წყნარად მიმართა ძამიკოს:

— წინ წავიდე, ამ გაჩერებაზე ჩამოვდივართ!

პოლონურიდან თარგმნა ი. გეგუაძის მიერ

ნახატი ბ. კოინიშვილისა

კრიკაეზვა

ა. მნელი

ჯერ ბადალი არ ჰყოლია,
ბეჯითია, სკოლის თვალი...
ჩემო ლია, კარგო ლია,
გაიზარდე დიდი ქალი!

დილით ისე ადრე დგება,
პირის ბანას ასწრებს ვერკინ,
წილად ხვდება ბევრი ქება,
საჩუქარიც ხვდება ბევრი.

შენზე მართლაც ალალია,
რადგან კლასში არ გყავს ცალი,
ჩემო ლია, კარგო ლია,
გაიზარდე დიდი ქალი!

დღეს სკოლიდან რომ მოხტოდა,
იმღეროდა ლია თანაც,
სულ ხუთებით მოხატული
შინ მოწმობა მოიტანა.

მოიტანა... და მთელ ეზოს
ეს ამბავი ემცნო ვლვად,
ზეიმს ჰგავდა სანაქელოს
იმ მაღხაზის გულის ღელვა.

ჯერ ბადალი არ ჰყოლია,
ბეჯითია, სკოლის თვალი,
ჩემო ლია, კარგო ლია,
გაიზარდე დიდი ქალი!

მთხილამურე

წიფლის შვეშით გამოტენილი ღუმლის გუგუნმა გამოაღიქა ძმები. ოთახში საამოდ თბილოდა და დედა საუზმეს ამზადებდა.

— ადექით, შვილებო, თოვლი მოდის, გაიხარეთ!

სწრაფად წამოცვიდნენ ლოგინიდან პატარები და თანჯარასთან მიიბრინეს.

— რა მადიანად თოვს!—წამოიძახა კობამ.

— უპ, შენი პირიმე!—ტაში შემოკრა უმცროსმა ძმამაც და ასკინკილა დაუარა.

— რა კარგი ზამთარია! დედიკო, ხომ გამიშვებ სასრილოდ?!—არ ცხრებოდა უმცროსი ბიჭუნა.

გარეთ კი ღამით დაწყებული თოვა ვრძელდებოდა, ციდან რხევით ეშვებოდა ფუშფულა ფიფქები და თეთრ ნაბადში ხვევდა ბაკურიანს. დაბაში ყველა სახლი თეთრი სახურავით დაეუარა ოოვლს. მხოლოდ საკვამურებიდან ამოსული ბოლი მოჩანდა შავად.

გახარებულ პატარებს ყველაფერი დაავიწყდათ, კარებს მიაშურეს და ფეხშიშველები გადაეშენენ თოვლში, გუნდაობაც სცადეს, მაგრამ დროზე შენიშნა დეამ:

— თქვენ კი შემოგვეღეთ, გამიცვიდებით, შვილებო, თბილად მაინც ჩაიცვით!

ძალიან უყვარდათ თოვლი ძმებს, მაგრამ დედა ყველაფერს ერჩინათ და არ აწუენინეს. ერთმანეთს ხელ-პირი დააბანინეს, ისაუზმეს და საქმეზე მიმავალ დელას კეთილი გზა უსურვეს.

— ძამიკოს მიხედვ. შვილო, გარეთ არ გაუშვა, არ გაცივდეს, უფროსი შენა ხარ,—დაუბარა დედამ კობაა.

კობა მანინ პირველადი იყო, ვეცდებოდა და ავიო ხვობაც შედეგად. მალე ძველმა დანჯარისთან სკანები მოიღვეს და მინახე ცხოვრებისეულ ტრადიციას გასტყობდნენ ქუჩაში თავშეკრულ ტოლენს ზოგი გულბანად, ზოგიც თოვლანს ხასპას აცხებდა.

— გამოდით, წაქაჩებო, გამოდით! — შესასვლელს ამანაკებმა, მაგრამ ძველს ასობოდე ვაეცხებოთ დღესათვის მოცუბული სიტყვა.

კობას ახილამურებით ვასტორნებაზე სული მოსივლიდა, მაგრამ ძველს უკვლიდა და უსკრის ძამკოს პატრონობდა. დღეც დაბრუნდა.

— წიღი, შეიღო, შობილად ვრახილად ისრაილეს! — შესვლისთანავე უთხრა კობას და მიქუნამაც შარზე ვადი თავის გამოხილული ახილამურები, ცხოვნი წიღი, ქალწულზე მოიბრუნა და სრიალიდან ასევე დათოვლილ ქუჩებს.

გოს დონეზე სამოტეხილი ორი დეკორატიული ახილამურები გამოდგა!

წამული ახილამურები კიდევ რომ მკნობდა ვერც მოვრეოდა თითოსტოლად. ბაქა, აბო კოვლია შეხსენება, რომ პავლევის შეჯახებაში ვინმეს ვაქცნობის მათთვის.

ახილამურებით დიდობდა კობა სკოლაში, სკოლაში — სკოლაში გაეცვიოდა მისი მხედობა თუ არა, მაღალ სრიალებდა აღმა თუ დღეში, ვეშებოდა მოიდან ვინ იყოს, რამდენჯერ ვადკოტრიალებულია ვეშეშული თოვლი, რამდენჯერ ვაქცნობდა ვეშეშული წამქადალი ახილამური მაგრამ არასოდეს იტყვიდა ვეშეშული რაც უნდა შეესტეოდა, არ იტყვიდა, არავის შესწავლებდა, ვერცა მოვლავდა და სრიალს და ვაეშეშებოდა პრევა მიქუნას ძალიან უფერო ახილამურები, მაგრამ სკოლაზე ველი ასადამის აეუტყვებოდა: პატივით, კვლილობა, კოვლილია მუცითი და შობისმსოვარე.

— აა, ამისგან დიდებულს წამდელი მათხილამურე — თქვა ვრახილდ მოსკოვი-

დან ბავჯირანში წამოსვლა ცნობილმა სპორტსმენმა მან შენიშნა, ვინცისგან ვათოვლიდა, ვეშეშებოდა ვეშეშული მიქუნა ბოლოც კვლილობა არ წამოსვლიდა ვადარჯიშოდ წამოსვლად ვარადე და რუს მათხილამურეებს.

მათხილამურეებსაც ვეშეშებოდა ბავჯირანელი ცვლილება, ვეშეშებოდა არ იშობებდნენ და „შელოზილი“ კი ვეშეშებდნენ.

ვრახილდ ტოლები ვადებდნენ, რა სკოლაში რბენა, მაიდან სწავლავდნენ, თუ ტრამპლინიდან სტეპმა კობას იმხანად რბენა ვერც იტყვებდა. პავლევის კანონს ვრახილდ ვეშეშებოდა ვეშეშებოდა მოიხილო, მან ავ ვანურბატა ბავჯირანს.

— ბავჯირანს კოვლი სხვებთან ოსმონია, ოღონდ წამდელი სპორტსმენი ოსმონის სხვებთან ხასპას უნდა ვეშეშებოდა!

რაც იმეცხვია კობაზე ვეშეშობის დარჩება, რომ ვადარჯიშავდა: სტეპმა უნდა ვეშეშებოდა მას ვეშეშებოდა კობა ვადარჯიშავდა და სტეპი, სტეპი და ვადარჯიშავდა და სულ მალე სავჯირანი ვეშეშავდა.

ვადარჯიშავდა ვეშეშებოდა იმხანად, თუკი, რბილესაც ვეშეშებოდა ვადარჯიშავდა ეს იყო კობა წაქაჩის პირველი სპორტული ვეშეშავდა, რომ აეკოვლიდა, რბილეს ვადარჯიშავდა ეს სწავლავდა წაქაჩის კობაზე ხომ ვრახილდ ვეშეშავდა, სკოლაში კოვლილია ვადარჯიშავდა მომწველად ოღონდობდა.

მანინ ვეშეშავდა კიდევ ოქტომბრული ბავჯირანი შარტო სპორტს რბილი იყო ვადარჯიშავდა, მან კოვლილია ვადარჯიშავდა ვეშეშავდა, მატრას ოსმონია, თანატოლებს.

შეშეშავებული ახილამურები წამდელია ვეშეშავდა კობა აბო ვეშეშავდა სხვა ვეშეშავდა სპორტსმენი იყო და ვეშეშავდა ვადარჯიშავდა ვრახილდ ახილამურებით: ხან ამხანაგებთან ვრახილდ, ხან კი შარტო სტეპი და დიდებულს მოწვეული ბავჯირანს ტრამპლინიდან და მოვლის ველი ტრამპლინიდან ვადარჯიშავდა ვადარჯიშავდა.

მალე ვასკოდა ბავჯირანის ვრახილდებს კობა წაქაჩის სხვები: 17 წლის ქაბუქის

მხიარული

1 მარტი

ეს მხიარული სტეპების პირველია ვეშეშებოდა, ოსმონია ვეშეშავდა ვრახილდებს! რბილესთან ახან და „შარტო კოვლის ვეშეშავდა ვადარჯიშავდა, თუკი კოვლია ბავჯირანი მოიხილო და ია, აბო ვეშეშავდა ხასპას აბოვლიდა.

1 ვრახილდ მხიარულმა კოვლებს ვეშეშავდა ვადარჯიშავდა ვრახილდ მალე, მანინ ბავჯირანი, მხიარული ვეშეშავდა, — წაქაჩის კარბანტი — ვრახილდ, ვეშეშავდა ვეშეშავდა, ხასპას.

ვეშეშავდა

2 მარტი 2 2023 წელი

2 ქაბუქისთან აბო სკოლა, ცხენებზე ვეშეშავდა და ვეშეშავდა, სპორტსმენი ხომ ვეშეშავდა კობა ვეშეშავდა, — თქვა ვეშეშავდა.

ამხილდ მხიარულმა კოვლებს ცხენებზე ვადარჯიშავდა და მალე წამდელია ვადარჯიშავდა.

საქართველოს ჩემპიონობა მოიპოვა ტრამპლინიდან ხტომაში. შემდეგ ის შეიყვანეს საბჭოთა კავშირის ნაკრებ გუნდში; ბოლოს საბჭოთა კავშირის ჩემპიონი გახდა და შემოიარა თითქმის მთელი მსოფლიო. კობა მონაწილეობდა ფინეთის, ნორვეგიის, გერმანიის, ავსტრიის, იტალიის, იუგოსლავიის, ამერიკის თოვლიანი მთებში გამართულ შეჯიბრებებში. ხტებოდა თავისებურად, ახლებურად, ისე, როგორც დღემდე ბევრი ვერ ხტება მსოფლიოში.

გაბედული ხტომისათვის კობას სახლვარგათ „მფრინავი ტორპედო“ უწოდეს. ყველაზე შორს კი იგი შარშანწინ გადახტა ქალაქ გორკში. მაშინ კობამ 104 მეტრი იფრინა ჰაერში!

არ ყოფილა შემთხვევა, კობა ხელცარიელი დაბრუნებულიყოს შეჯიბრებიდან. მის სახლში უამრავი ჯილდოებისა და საჩუქრების გვერდით შეხედვებით იმ წიგნსაც, რომელიც მან პირველ შეჯიბრებაში გამარჯვებისათვის მიიღო.

კობა ახლაც საკავშირო ნაკრების წევრია და ემზადება მსოფლიო პირვე-

ლობისათვის. იგი კიდევ ბევრჯერ მსახურობს სამშობლოს.

როგორ მიიღწია ამ წარმატებებს კობამ?

—ყოველთვის მიყვარდა საქმე, შრომა. არასოდეს მითქვამს უარი დაუღლები შესრულებაზე. ვსწავლობდი ყველა-საგანს, არ მეთაკილებოდა ჩემზე უმცროსის მითითება, რჩევა-დარიგება. ჩემს პატარა მეგობრებს ვურჩევ: თუ გასურთ იყოს ჯანმრთელი, სამშობლოსათვის სასარგებლო ადამიანი, სპორტს უნდა მისდიოთ. სპორტს კი ზარმაცები არ უყვარს! — შვირად იტყვის ხოლმე კობა წაქაძე.

3. „იქნებ ადგეს პანკიკელა და მთაში წაგვიყვანოს, ქართველი ბიჭები მეტე რა მთამსვლელები არიანო“ — ჰოდა, დაფაცურდნენ მზიარული კაცუნები; ვარჯიშობდნენ და ვარჯიშობდნენ. მკვებარა ნეზნაიაც კი მიხვდა, მთამსვლელობა არც ისე იოლი საქმეაო.

4. შემდეგ გურგინეკმა და სამოდელკინმა შეგობრებს ციკა „ქართული“ ასწავლეს.

კეპარა ვახვი

მ. ბოლქვაძე

ნახატი ლ. დანელიასი

დათომ დაიკინა: ტანტზე მეც ვერ ვეტყვი და მარტო მე უნდა ვიწვეო; დაიკო ღია სათამაშოებიანად მიწის გადმოაბრძანა, ფისოც სუდ მიაუოლა.

ატირებულმა ღიამ ბებოს მიაშურა, ფისომაც ბებოს კალთაში მოიკალათა.

დათო მარტო დარჩა ტანტზე, გადაბრუნდა, გადმობრუნდა...

— მართლა რა ჰატარა ტანტია, მენც ვერ ეტყვი! — დასცინა ბებომ.

დათო აიპრინა:

— ჰატარაა, აბა რა? — წაიბურტყუნა, — ვიწროა, მოკლეა.

კიდევ გადაბრუნდა, კიდევ გადმობრუნდა. იმდენი იტრიალა, იატაკზე მოადინა ბრაგვანი.

შაშინ კი აკისკინდა ღია:

— ბებო, ბებო, ძლივს არ იპოვა დიდი ადგილი მაძიკომ, არც მანდ დეტყვა?!

ნ. დიუმიშვილმა კი ყველას ქართული ტანსაცმელი შეუკერა. ოპ, როგორ მოეწონა ჩიპოლინოს ახალღუნობა; ახალობი, მთელი საათი იტრიალა სარკის წინ.

მეგობრები

3. კახეძე

ნახატი ლ. დანელიანი

ცუროდენა გიგლას ბაბუა ჩამოუვიდა სოფლიდან. რა არ ჩამოუტანა შეილიძვიდს: გოზინაუი, ჩაბიჩი, კაშლინს ჩირი, ჩურჩხელა. გიგლამ თავის ჰატარა მაგიდაზე დააღაგა სანუქრები. მერე ცოტა ჩაბიჩი აიღო, ცოტა—გოზინაუი, ცოტა—ჩირი, ერთი მოზრდილი ჩურჩხელაც აარჩია და სუუთა ქაღალდში შეასვია.

— ვისთვის მიგაქვს?—ჰკითხა ბაბუამ.

— ნიკას უნდა მიუტანო!—უპასუხა გიგლამ.

ბაბუა აივანზე გაჭედა შეილიძვიდს. ეზოში ჰატარა ბიჭი ველოსიპედს დააქროლებდა. აი, ის არის ნიკაო,—უთხრა გიგლამ ბაბუას.

ნიკამ გიგლას ხმა რომ გაიგონა, ველოსიპედი დააუგნა და მეგობარს ასძახა:

— ჩაბო, ველოსიპედზე დაგსვა, არ გინდა?

გიგლამ კიბე ჩაირბინა. ნიკას ჯიბეები აუხსო ტებილ-ტებილი სანუქრებით, მერე მის ველოსიპედს მოასტა და, ჰერო!

6. და აი, მზიარული კაცუნები კანკიკლასთან გაემგზავრნენ. აბა, ხელცარიელეები როგორ წავიდოდნენ, საჩუქრებიც წაუღეს.

7. ხედავთ, რა სიხარულით ხედიბიან შეგობრები ერაშანეთს! გრიალებს მუსიკა და გაისმის მზიარული სიმღერები.

ბებო და უოსო

ს. ზაქარია

მეტი კარგი ზეზი
ხის და წიწხის მიქონი
განხილავს იქვე
საქაწინა ფიხი.

სემს სავანეც ზეზის
დაუფარო ძაფი,
დაუტყო ვეფხვ
ფრინვისა წყნად.

ქნარია ფიხის,
აქეთ-იქით გაბჭის,
გაიბჯოს წყლი,
თამაშებს თბობს.

დაუფრია ზეზი,
ველით გაწინა,
გაიბჯოს მუხე,
ხეც ჰაერისა ღია.

იქვე გაბჭავს ვიხი,
იქვე გაბჭავს ია,
მეგობრ ფიხის ბეჭე
გარე გაბჭავს ღია.

გამოფრია ვიხი,
მეგობრ ვიხი ბეჭე!

სემს ჰატარა ფიხის
დაუფარო ძაფი,
განხილავს ვეფხვ
საქაწინა სარკის.

მეტი უფრო ფიხის
თავისა უფრო,
ძაღვის კბილვის იგი
სხე გაიფრია.

მორწმუნა ვეფხვ,
იამ, ილიამ, ვიხამ—
და სიღამის ფიხი
ხის გაბჭავს ვიხამ

ჩვენი

ს. ზაქარია

ჩაბედი ვარჯილმა ფრანველმა ერთ-
მანეთის ვასაყნობად მოეკარეს თავი სხეზე
აჩწევს დაარღია:

— კიდევ ვეკლავ ვინმე? — იკითხა მამ.
— უმარადულობა აქ ვართ. — უმარადულობა
აქეთ-იქით.

აჩწევს ვარჯილ-ვარჯილზედა იქ დას-
წივი და მზერა მოლაღობზე შეკურთხა.

— მოლაღობი რა საქმიანობას ეწვევ?
— მე რომ არ ვყოფი, ნეტავ რა ეწვეულ-
ხობა ჰატარა ვიხამ?

— ჩაბედი?
— სულ იმეტი ვიგნავს რომ არ ვინა-
ბე, ის ვიგნავს ვიხამ იგნავს იგი.

— კარგ სხეზეს აკლავს! — მოეწონა აჩ-
წვი.

— კარგობა მოეწონებოდა ვეფხვის, მო-
ლის აქვე რატომ? — შეკითხა აჩწვი.

— მე აღმართისათვის კარგი მხატვან-
ღი ვარ, შეუძლებლად მოეწონა მუხის პირს მ-
ჭარო და მზეც კი აღარ მადიდებ.

— ზოგჯერ რა არის, რომ დამით სულ

ფრინველები

სახელი 2 პირამისი

ველისავე ეჭობის ვაობით, ნუთუ მკერ-
ზედა სხე აღარაფერია იყო? — უმარადულობა
ზოგს ფრანველით შეუფხ.

— რა გნის, მზერა ზოგმა სულ
არ იღის სიღობი, მე ვე მარჯუ ვიყო სხე-
გერჯოვ დამით მინდვრის თავიკეთს და მწე-
რებს კანდაღობს.

— შეგობებო, — წამოიჭრა ჰატარა თავ-
საყრატობის იგნობი, — მუხის მუხისავე ვე-
ფხვზე მინდა მოეკარებო: ვე ძალიან იქ-
დი მუხავებო, თავის კვარტებს მუხისა-
ღად სხეზეს უფროს.

— მართალია, — დაუფარებურეს სხე-
ზე, გრწმუნებულ ვეფხვის უნა მუხავილ-
ხეუარება.

— ახი, ვიგნავს ვიგნავსა მუხისავე
მუხის თავი! — მამობისა მწევრის აჩწვი.

— ვიგნავს მინდვრის ვარ, ძალიან მუ-
ხა მჭერა მუხის, — თვითი და უფროს ახი
და მზეც იგნავს ვინა: ეჭობისა —
ეჭობისა, რომ მჭერა ვეფხვის მოეკარებ-
სებ ზოგჯერ.

— სხევი უმარადობის ხომ არ უმარად-
გაბჭობს სხეზეს აჩწვი?

— თუკენ იკითხავ, თორღ მე ძეღის
გადეფხავს იგი არ ვერაფერია, მხოლოდ
ვეფხვ კარგობზე ვიხამ ვიგნავს თუ ახი —
უმარადობა სხეზე.

სიღობის თავი მწევრისავე მოეკარ.

— იმ, მწევრისავე, სიღობისავე დი-
ვეფხვისა! — წამოიხარა აჩწვი, — კანდალ
დასაყრატობა ვიგნავსა მუხის ვეფხვისავე
— ამ ჰატარა მწევრისავე რომ მოეკარ-
ზე, რომ მატყუარა და ცხოვრის მუხისათვის
კანდალ დიგნავს და თავი მუხიზე ვე-
ფხვის! — მოეწონა მწევრისავე.

— უმარადობა, კანდალ! — ამოუფრიალეს ფრან-
ვისა.

აჩწვიმ დიგნავს ვარჯილმა ფრანველმა.
კიდევ კარგი, ზამთარი და მუხისათვის ცრფა
ვეფხვისა! — ვარჯილმა, ფრანვის ვარჯილ და
მუხისავე მისი მწევრისავესავეს ახივე
განწვი.

ყუნაური სტუმარი

ჭ. შიშნიკი
აუტხაზი პოეტის

ზ ღ ა პ ა რ ი
სასეირნოდ წაიყვანა
მანჩამ ცაყა ამას წინათ,
მისიარლებს არხეინად
ხელურემი პაწაწინად.
დილა იყო მშვენიერი,
თან ნიაფა ქროდა ლალი,
ისეირნეს, ინახულეს
სანაპირის კობტა ბალი.
შემოესმათ:—კიჟ-კიჟ, კიჟ-კიჟ!—
წამოვარდა მანჩა ფეხზე,
აიხედეს, დაინახეს,
მაიმუნე იჯდა ხეზე!
— ძირს ჩამოდი, მოდი ჩვენთან,—
ეუბნება სტუმარს მანჩა,
მოეფერა, მოაკრუა,
მაიმუნეც მათთან გაჩნდა.
მოეწონა ხელურემი,
ისკუბა და შიგნით ჩახტა,
ვაშლი, მსხალი, კანფეტები,
გაუხარდა, შიგ რომ დახვდა.
არ ათხოვა არვის ყური,
ვაშლს მიირთმევს მაიმუნე,
აქულოპინდა:—კიჟ-კიჟ, კიჟ-კიჟ!—
კუჩვის, ყვირის, თან კულს აქნევს.
გააგორეს ხელურემი,
გზას გაუდგინნ შინიხაკენ.

სახლში დახტის მაიმუნე,
სუუველიაფერს აყვრდება,
თვალს აცეცებს აქეთ-იქით,
ხან სკივის, ხან აყვრდება.
დაიბანა ცაცამ ხელი,
მოიტანა კერძი ცხელი,
ხილელეთ, ტპილელეთ
დაიფარა მთელი სუფრა.
მიუბრუნდა სტუმარს ბიჭი,
მობრძანდიო,—ასე უთხრა.
მაიმუნმა ისკუბა და
მისპინდლებთან სწოაფად გაჩნდა,
აირჩია დიდი სკამი
და ზედ დიდაკურად დაჯდა.
გადიდო ფეხზე ფეხი,
კამს მანჩა და ჩვენი ცაცაც,
მაიმუნე დაფაცურდა,
დანა-ჩანგალს ხელი სტაცა,
ნამცხოვრებს, ქადებს, დიდზე დიდებს
სულ ზედზედ პიოში იდებს,
და როდესაც ისაუზმეს,
მაიმუნმა დაქკრა ტაში,
ხან ბიჭუნას უაღერსებს,
ხან გოგონას ჩაპკრა თავში!
სამიარულობის მაიმუნე,
სულ იცინის, აღარ დარდობს,
მიუბრუნდა მასპინდლებს და
სხე უთხრა:—გმადლობთ, გმადლობთ!
— ლაპარაკობს, ლაპარაკობს,—
გაიძახის მანჩა, ცაცა,
მანჩამ სტუმარს ხელი სტაცა
და ჰაერში აიტაცა.
მოიტანა ცაცამ წიგნი,
წინ დაუღო სტუმარს იგი:
— კითხვა იცი?
— ვიცი, ვიცი!
— სკოლაში ხარ?
— დიას, დიას!—
გაიხარეს პატარებმა,
ჭრიაფული მიაქვს ნიავს.
მანჩამ ჩოხა-ახალოხით
მაიმუნე გამოაწყო,
ქმარ-ხანჯლით დაბრძანდება,
დასქვივლა და ცეკვა დასცხო.
და სტუმარი უცნაური

სულ იცინის, სულ პირს აღებს,
ეზოსაკენ წაიუვანეს,
სურთ აჩვენონ ამხანაგებს.
ეზოში კი შეხვდეთ მამა,
ვის უცქერის ნეტად ამას?
— მაიმუნი? ცაცა, მანჩა,
ჩვენს ეზოში როგორ გაჩნდა?
— ზოოსაცდელ ინსტიტუტში
მას მობეზრდა ყოფნა ალბათ,
ტყეობიდან გამოიქცა
თეთრკბილა და შვეთვალწარბა.
ჰოდა, აქვე სეირნობდა
სანაპიროს ლამაზ ბალში...
„აფხიარცა“ დაუყარი,
იხე ცეკვავს, როგორც ბავშვი.—
მაიმუნმა საცეკვაოდ
გაიწვია ჩვენი ცაცა,
როცა ვაგოვ თან არ გაჰყვა,
მაშინ თმებში ხელი სტაცა.

და სტუმარი უცნაური
რომ გადახტა ვით მეყარე,
— გოლიაო,—დაიძახა,—
ერთი ნოლი,—ამბობს მწარედ.
კვლავ შეიქნა შრიაშული,
ჩაერია ბავშვებს მამაც,
ვინ წაართმევს ბურთს მაიმუნს,
კარგ ფეხბურთელს, სწრაფს და მამაცს!
ბურთი ხესთან მიაგორა
და შეიქნა ზედახორა.
მამას ქული დაუვარდა,
მაიმუნმა სტაცა ხელი,
თავზე სწრაფად დაიხურა
და ქუნაში ჰერი, ჰერი!..
შინ დაბრუნდა სტუმარი
მალაღობის ძირს, ფიქვებთან:
— საღ იუავი, სულელო?—
— ვთამაშობდი ბიჭებთან!—
— რა გინდოდა ქალაქში?
რა ბრიყვი და ანცია,

ეგ რა ქული გახურავს,
ან ტანზე რა გაცვია?—
ჰკითხეს მაიმუნებმა,
ეცნენ, ასე რა ნახეს,
ურტყეს თავში, გვერდებში
და ძმაცაცი გალახეს.
იმ შორეულ აფრიკელს
ჩოხა შემოაფხრიწეს...
მანჩა სადღაც წავიდა
კობტად გამოწყობილი,
დანიანა ტოლებში
მაიმუნი ძმობილი,
უუვებოდა მეგობრებს,
თუ რაც თავზე გადახდა,
როცა მანჩა შენიშნა,
ისკუპა და გადახტა,
ხელად იცნო ბიჭუნა,
მანჩა ხტოდა ხის ძირას,
მოეხვია მეგობარს,
სიხარულით იტირა.

არის ერთი შრიაშული,
სიცილია არნახული...
მანჩამ ბურთი მოიტაცა
და თამაში გააჩაღეს,
მაიმუნიც მათთან დაბჯის,
და ბავშვებმა ეს რომ ნახეს.
გაიხარეს პატარებმა,
სტუმარმა რომ იჯირითა.
მზიარულობს მთელი ეზო,
მამაც კვდება სიცილითა.

ყევი

თქვენ არ იცით, ჩვენს ზურგიკოს რა ამბები გადახდა! ტყეში თავის სორი ნახა, ისკუბა და გადახტა.

მაყვის ღეროს წამოვღო, არ გაჩერდა წამითა, დაეცა და არ იტრია, წამოდგა და წავიდა.

ჩვენი სახლი თბილია, ჩვენი ბებო კარგია... თქვენ თუ შემოფრინდებით, სულ დავტოვებთ კარს ღიად.

შვედი შეხვდა, შეაშინა. კურღელს დასცა თავბარი, დაჰკრა ცული, წააქცია სოკო უზარმაზარი.

სამი სპილი ნახა თურმე — ჩვენ ერთიც არ გვინახავს! წიფლის შეშით დატვირთულმა დათვიც ნახა კინაღამ.

— არ იტრია? — ჰკითხა დედამ.
— ვიმღერე და მეტი რა? ტყეში შენ არ იყავი და ვისთან უნდა მეტრია?!

კაკაბაზი და ყვავი

(ამოვანა)

კაკაბაზა უთხრა ყვავსაო: ჩავარდი გულის ხმალი. ორი წლით შენზე დიდი ვარ, შენ გაგიუადრებ თავსაო?... ყვავმა მიუგო: — შარშანწინ მთხოვდი გამობრულ ძვალსაო, სამი წლის იყავ, გშიოდა, შიშით ვერ მტემდი ხმალი!

თუ ანგარიშში არა ხარ, სუსტი და სხვების ჩინაილა, თქვი: რა ხნის იყო კაკაბაზი და რა ხნის ყვავი-ყვანაილა?!

ლ. კაკაბაძე

ზეიმარჯვები

ნანატეში
ი.ა. არღვილიძის

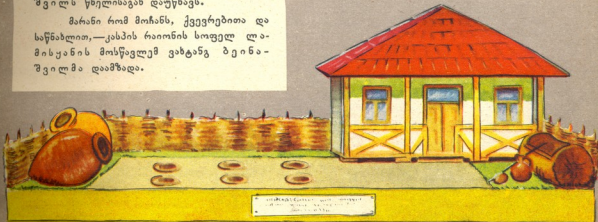

რასაც აქ ხედავთ, სულ თქვენოდნა ბავშვებმა დაამზადეს. ყველაფერი ნამდვილი შეგონა, ისე კარვად გაუკეთებიათ. მე ძალიან მომეწონა და მინდა, თქვენც გაგაცნოთ.

შეხედეთ!

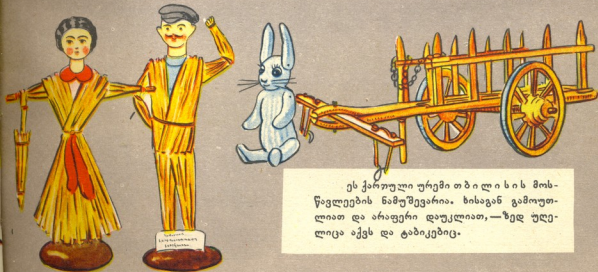
პატარა კალათი მურაზ ძამუკაშვილს წნელისაგან დაუნაგეს.

მარანი რომ მოჩანს, ქვევრებითა და ხაწნაბლით, —კახპის რაიონის სოფელ ლამისუანის მოსწავლემ ვახტანგ ბენიანიშვილმა დაამზადა.

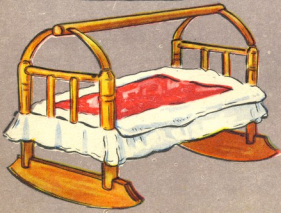
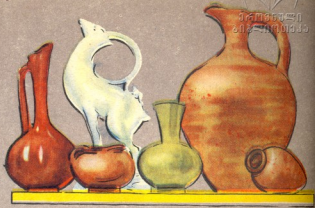
„ძველი თბილისის მკვიდრნი“ — ასე დაარქვეს ჩალის ღეროებისაგან შეკონილ თოჯინებს სამგორის რაიონის სოფელ კუმისის მოსწავლეებმა.

ხავერდის კურდღელი თბილისის 116-ე სკოლის მოსწავლემ ზვიად დიდიანმა შეკერა.

ეს ქართული ურემი თბილისის მოსწავლეების ნამუშევარია. ხისაგან გამოთლიათ და არაფერი დაუკლიათ, — ზედ უღეღიცი აქვს და ტაბიკებიც.

სვ 0/15.

ვაჟა-ფშაველას „ჩიკვათა ქორწილის“ გმირები მშვენივრად ამოუჭირა ზეზე ბეწვა-ბერხით თბილისელ ირაკლი დიასამიძეს.

ქერამიკული ნაკეთობანი—გამომწვარი და გამოუწვავი თიხისა, თუ ფაიფურის თასები და ჯამები—სულ თბილისის სკოლა-ინტერნატის მოსწავლეებმა გააკეთეს. ეს აკვანი ხისაგან გამოთალეს ჩხოროწყუს რაიონის სოფელ ლესიქინის მოსწავლეებმა.

ფერადი ძაფებითა და მძივებით ამოქარგული ხევისურული ტანსაცმელი შეუყვართ სოფელ გამარჯვების საშუალო სკოლის მოსწავლეებს. წინადაპიკი კი დაზლის ძაფით მოუქსოვიათ.

ეს ყველაფერი საქართველოს ნორჩ ტექნიკოსთა რესპუბლიკურ გამოფენაზე ვნახე. მინ იცის, კიდევ რამდენი შაქვს ჩამოსათვლელი ჩვენი ხელმარჯვე ბავშვების შესახებ, მაგრამ უგრჯერობით ეს ვიცაართ.

ბაბა, თქვენ რისი ვაკეთებთა შეგიძლიათ, მოგვწერეთ!

თქვენი შ პ ნ შ პ ი ქ ე ლ ა

უდახე: „ნახტომი“, ნახტი რ. მუხიკრიძის

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი, სარედაქციო კოლეჯია: ი. გრიშაშვილი, კ. გოგიაშვილი, მაყვალა მრველიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ი. სახარულიძე, ნ. უნაფქოშვილი, შ. ცხადაძე (სამბატორო რედაქტორი) გამომცემის რედაქციის უფროსი ვასილ 20 აპა.

ტექ. რედაქტორი ირ. არღვიშვილი რედაქციის შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ

გამომცემის „ნაპაღული“ ჟურნალის მისამართი: თბილისი, პეტრეწის ქაზბი. 81, ტელ. 5-37-38, გამზ. 52-ე, № 881. საქმის შეჯ. № 3302 ტრავი 35000 გელმრფრდილი დასაბამად 28/XII 1961 წ.